Násilné vyklizení obce Mladé.

Do 14. října t. r. měli se – z nařízení mladoboleslavského okres. hejtmanství – vystěhovati poslední, zbylí, občané z Mladé, protože jejich vesnička, stala se obětí plánu na zřízení velkého, stálého tábora vojenského.

Pro případ, že by nebylo uposlechnuto rozkazu, který byl obci doručen – výpovědi dostali jednotlivci 3. t. m. – pohrozeno násilným vystěhováním…

Šestnáctého t. m. ráno, po sedmé hodině, brouzdal jsem se bezedným blátem obce Lipníku, kam dnes Mladá katastrálně je přidělena. Byl smutný, podzimní den, mlhy se válely nad celým krajem…řídce pršelo….smutný, nevlídný den…

Sotva 200 kroků za Lipníkem, stojí prvá známka vojenského panství. Německo česká tabulka, zakazující všem vstup na erární pozemky, a hned vedle druhá s nápisem:

Reserva(tion)ce – Jsem pod ochrannými křídly vojska – hned se mi lehčeji dýchalo.

Silnice se zahýbá a na pokraji lesa, v pravo od cesty, kmitá se, mezi stromy, řada blýskajících bajonettů … ulízaný oficírek měří mne pátravým pohledem, ale nechává mne projít … (Napadlo mi hned, že tato četa, německy mluvících vojáků, je asi zlomkem armády, která vyslána byla na potlačení eventuálního odboje, dvacetičtyř chudých domkařů a podruhů v Mladé.)

Cestou (je hluboce rozbahněna), potkávám každých deset kroků, vojenskou pěší patrolu anebo dva dragouny na ublácených koních … (i tito vojáci, prohlížejí si mne velice pozorně.)

Průsekem cesty bíle zasvitla stěna prvého domku k zániku odsouzené, vesnice – ještě několik minut a jsem u cíle.

Vesnička, ležící mírumilovně uprostřed lesů, tichá, jako po vymření … z mnoha komínů se kouří, husy kolébavě procházejí se drnitou návsí … Všude klid, ani by člověk nevěřil, co se zde chystá – kdyby neviděl, těsně kolem vesnice živý plot nasazených bodáků … na deset kroků od

sebe stojí nehnutě vojáci 36. pěš. pluku.

V duchu mi napadlo: teď je konec, dál tě asi nepustí … ale jdu přece … procházím docela nonchalantně kordonem, když v tom mne zarazí komisní zahulákání:

„Halt!“ – a kaprálská důstojnost vykládá mi německy, že do vesnice nesmím. Marně vyjednávám – tak mu konečně povídám, že jsem od novin. Ale to jsem si dal!

„Na – Journalist – der darf überhaupt nich hinein – ausdrücklich anbefohlen …“

Jako anděl spásy, nahodil se k tomu tlustý poddůstojník s koženou šavlí, jemuž jsem řekl s nejnevinější tváří, že znám pana X. a že bych s ním rád mluvil. (Pan X. mi laskavě odpustí, že použil jsem jeho jména, které náhodou jsem četl v novinách.)

A tak jsem se dostal do Mladé, kde po levé straně, na malé české chalupě, je namalován velkými písmenami lákavý nápis: „Officiers Casino.“ (To je prý nejdůležitější bod celého příštího

tábora.)

Domky a domečky dokola tiché, bez života, slepých, zaprášených oken … asi dvacet kroků od casina druhý kordon, hustší a pro mne, bohužel, neproniknutelný. Bylo mi přímo zakázáno jíti s úředníky, kteří řídí násilné vystěhování …

Bylo skoro půldeváté (výkon se zdržel, protože obědnané povozy nedojely v čas), když p. okres. komisař Sedláček, pronesl v usedlosti starosty p. Vojtěcha:

„Protože jste se do 14. října nevystěhovali, vyzývám vás, abyste složili své věci, neboť bude provedeno úřední vystěhování.“

Marně prosil Vojtěch, marně s čepicí v ruce klekl před velícím důstojníkem, marně dal se strhnouti k výbuchu: … „máte-li tolik práva, tak mne probodněte …“ zjednaní lidé skládají a vynášejí věci, svazují peřiny do uzlů a nakládají na vozy, kolem nichž seskupilo se mnoho lidí, jdoucích z kostela – ale již zakročuje četnictvo a vybízí jménem zákona k rozchodu … Vojtěch i jeho žena stojí bezradně, přihlížejíce, se slzami v očích, jak uskutečňuje se hrozba nuceného stěhování …

Za malou chvíli vůz je naložen a popojíždí na silnici.

Komise je již u druhého rolníka – totéž prohlášení – pláč – nářek – ale nakládá se bez odporu. A tak to jde dál, vozy se plní, vzlykání dorostlých a hlasitý nářek dětí … Ulekáni, přestrašeni, zdrceni stojí mlčky – poslední obyvatelé Mladé …

Ač kolovaly všelijaké poplašné zprávy širokým okolím, vědělo se určitě, že nedojde k nějakému odporu. Proto přímo komicky působily rozsáhlé přípravy válečné, které, pro všechny případy, vykonalo vojenské velitelství. Na 24 domkařů přitáhly dvě celé setniny, uvedené na stav válečný (á 200 mužů), pěších pluků čís. 36. a 92. – vojáci dostali každý 120 ostrých patron – a důstojníci válečný „culák“. A právě tato „bojovná“ preventivní opatření, vyvolala mezi občany mladskými i v okolí (dnes ráno byla ještě v mladském kostele čtena mše), hluboké roztrpčení. „Oni nás chtějí střílet.“ – „Snad nás pobijou“ – atd. bylo slyšeti stále. Celá vesnice byla obklopena pěchotou a kdes, nedaleko, v lese, ržali koně žlutých dragounů (pluk čís. 7.)

Vesnice hemžila se bojovníky, u hlavní strážnice stála četa s nasazenými bodly a na návsi skupina důstojníků se služebními šerpami, řídila válečné operace proti ubohé, chudé české vesnici.

Opravdu komicky působilo toto zbytečné břinkání šavličkou.